

endnu ligesom havde en Fornemmelse af det Tag, jeg havde i ham den Gang. Det er naturligvis kedeligt, at det ærede Medlem endnu gaar med blaa Mærker fra et Møde flere Aar tilbage i Tiden, men det maa han jo bære, ligesom jeg maa bære hans Foragt for mig. Der er ikke noget at gøre ved det.

De Bemærkninger, det ærede Medlem fremsatte med Hensyn til de militære Foranstaltninger, var ikke synderlig oplysende. Han citerede et Sted i Rigsdagstidende, hvor jeg skulde have sagt: fastskruede Maskingeværer. Jeg indrømmer, at min militærtekniske Viden er uhyre ringe, den kan fornuftigvis ikke være nær saa indgaaende som det ærede Medlems; at han er paa det rene med, hvordan Maskingeværer anbringes, tvivler jeg ikke om — han har vist en Gang været noget ved Militæret, og det har jeg ikke, saa det er klart, at han maa vide mere derom end jeg. Jeg har ved en anden Lejlighed søgt at give den Forklaring, jeg kunde give, om den Maade, hvorpaa Maskingeværer anbringes, nemlig den, at de opstilles paa den Fod, der hænger ved det paagældende Gevær — om de skal fastskrues eller ikke, tilstaaer jeg, at jeg ikke er tilstrækkelig vidende om.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om, at jeg havde nægtet at gaa til Militærkommissionen for at faa Spørgsmaalet drøftet dér. Jeg ved ikke, hvad jeg har at gøre i Militærkommissionen, det maa jeg fremdeles hævde; jeg er ikke Medlem af den. Men Militærkommissionen kan jo meget godt foretage Undersøgelser i en Sag, som har Interesse for Rigsdagen, og en saadan Undersøgelse ved jeg, den har paabegyndt, ogsaa uden at jeg har været der. Jeg kan ikke komme der, da jeg ikke er Medlem af Militærkommissionen, og ingen har haft Bud efter mig — det ærede Medlems flotte Invitation tror jeg ikke kunde siges at være givet paa Militærkommissionens Vegne.

Med Hensyn til Gelænderne til disse Automobiles sagde det ærede Medlem, at det kan ikke passe, hvad jeg sagde: at et Automobil er gjort beredt til Valgdagen i September, eftersom de sidste Gelændere er forfærdiget i Juli. Det passer vistnok meget godt; det er meget muligt, at man i Juli har smedet de saakaldte Sceptere, men det er lige saa sikkert, at man den sidste eller næstsidste Dag før Valget foretog Paasætningen, altsaa det, jeg kalder Udrustningen af det betændende Automobil, og at dette maa opfattes som et Led i de Foranstaltninger, Militæret tilsigtede at have parat

til den paafølgende Dag. Jeg ved ikke, om vi skal ind paa en Diskussion om Vælgermødet i Stoholm, jeg synes, det var mere nærliggende, om det ærede Medlem og jeg kom til Stoholm og forlystede Vælgerne dér i Stedet for at optræde overfor hinanden her; men da det ærede Medlem før fremførte, hvad der smertede ham fra den paagældende Lejlighed, skal jeg ogsaa sige et Par Ord derom. Det ærede Medlem fremkom paa Vælgermødet i Stoholm med den Udtalelse, at Arbejdernes Fællesbageri i København kun vilde udlevere Brød mod Forevisning af Fagforeningsbog. Dette har jeg betegnet med et rigtigt Udtryk, det eneste rigtige, hvad det ærede Medlem saa end vil mene om Udtrykkets Brugbarhed eller Ikke-Brugbarhed, og det fastholder jeg den Dag i Dag. Arbejdernes Fællesbageri har ikke ved Paasketid 1920 under nogen Form kundgjort, at det kun vilde udlevere Brød mod Forevisning af Fagforeningsbog. Senere har det ærede Medlem skaffet sig et Citat af en Meddelelse, der skal have staaet i „Social-Demokraten“. Det er meget muligt, at der dér kan have staaet en saadan Meddelelse, det tør jeg ikke benægte; naar det ærede Medlem siger det, er det vel rigtigt, men det har i og for sig ikke nogen Interesse med Hensyn til den Paastand, som fremkom ved det paagældende Møde. Dernæst er det en Kendsgerning, at man i de Dage selvfølgelig forhandlede om mange Spørgsmaal og formodentlig ogsaa om Formen, under hvilken man skulde forsyne Folket med Brød o. a.; og at den Tanke har været under Overvejelse, at man først og fremmest skulde forsyne Arbejdernes Fællesbageris sædvanlige Kunder med Brød, er meget nærliggende. Men man har hverken besluttet eller udført i Praksis det, som det ærede Medlem i Stoholm bebrejdede mig. Det er det faktiske Forhold.

Den højtærede Justitsminister beklagede, at vi skulde spille Tiden med at tale om disse Rangeringer. Dertil kan jeg godt slutte mig, jeg synes, at hvad vi har talt derom tidligere er tilstrækkeligt; men jeg har i alt Fald ingen Skyld i dette Forhold, det er ikke mig, som har foranlediget, at det nu foreliggende Bilag hæsblesende er blevet lagt frem for Offentligheden umiddelbart før denne Forhandling. Det er den højtærede Ministers Presse, der har kundgjort, at i Dag skulde der rangeres, og hvad enten jeg vilde eller ej, skulde der nok blive rangeret. Det er ikke mig og min Presse, der har fremkaldt denne Forhandling; det er den højtærede Justitsminister, som er blevet provokeret af sin egen Presse